

Intention vs. Expression

Source Sheet by Effie Klein

ויקרא י':א'-ב'

(א) ויקחו בְּנֵי־אֶהֱרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אֵשׁ מִחֹתָנוּ וַיִּתְּנוּ בְּהֵן אֵשׁ וַיַּשִּׁימוּ
עַל־הַקְטֹרֶת וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי יְהוָה אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם
(ב) וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי יְהוָה

Leviticus 10:1-2

(1) Now Aaron's sons Nadab and Abihu each took his fire pan, put fire in it, and laid incense on it; and they offered before the LORD alien fire, which He had not enjoined upon them.

(2) And fire came forth from the LORD and consumed them; thus they died at the instance of the LORD.

ספר הכוזרי א':א'

(א) (א) אָמַר יְהוָה בֶּן שָׂאוּל ז"ל, אָמַר הַמַּחֲבֵר: שָׂאוּל שָׂאוּל אוֹתִי עַל
מֶה שֵׁשׁ אֶתִּי מִן הַטְּעָנוֹת וְהַתְּשׁוּבוֹת עַל הַחֻלְקִים עָלֵינוּ מִן הַפִּילוֹסוֹפִים
וְאֲנָשֵׁי הַתּוֹרוֹת, וְעַל הַמִּינִים הַחֻלְקִים עַל הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל, וְזִכְרָתִי מֶה
שֶׁשִּׁמְעָתִיו כָּבֵד מִטְּעָנוֹת הַחֲבֵר אֲשֶׁר הָיָה אֵצֶל מֶלֶךְ כּוֹנֵן הַנִּכְנָס בְּדַת
הַיְּהוּדִים הַיּוֹם כְּאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה כְּאַשֶׁר נִזְכָּר וְנוֹדַע בְּסִפְרֵי דְבָרֵי
הַיָּמִים, כִּי נִשְׁנָה עָלָיו חֲלוֹם פְּעָמִים רַבּוֹת כְּאֵלוֹ מֶלֶךְ מְדַבֵּר עִמּוֹ וְאוֹמֵר
לוֹ: "כּוֹנֵן תְּרַצֶּנָּה אֵצֶל הַבּוֹרָא אֲבָל מַעֲשֶׂךָ אֵינְנוּ רְצוּי". וְהוּא הָיָה
מִשְׁתַּדֵּל מְאֹד בְּתוֹרַת הַכּוֹנֵן עַד שֶׁהָיָה מְשַׁמֵּשׁ בַּעֲבוּדַת הַהִיכָל וְהַקְרָבָנוֹת
בַּעֲצָמוֹ בְּלֵב שָׁלֵם, וְכָל אֲשֶׁר הָיָה מִשְׁתַּדֵּל בַּמַּעֲשִׂים הַהֵם, הָיָה הַמֶּלֶךְ

בֹּא אֵלַי בְּלִילָה וְאֹמַר לוֹ: "כְּוֹנֵתְךָ רְצוֹנָה וּמַעֲשֶׂיךָ אֵינָנו רְצוּי", וְגַרְם לּוֹ
זֶה לְחַקֵּר עַל הָאֱמוּנוֹת וְהַדְּתוֹת וְהַתִּיּוֹד בְּסוֹף הוּא וְעַם רַב מִהַכּוֹתָרִים,
וְהָיוּ מְטַעְנֹת הַחֵבֶר מִה שֶׁנִּתְיַשְׁבָּה נִפְשֵׁי עַלֵיהֶם וְהִסְכִּימוּ לְדַעֲתִי.
וְרֵאִיתִי לְכַתֵּב הַדְּבָרִים הָהֵם כְּאִשָּׁר נִפְּלוּ וְהַמְשִׁכִּילִים יְבִינּוּ. – אָמְרוּ כִּי
כְּאִשָּׁר רָאָה מֶלֶךְ כְּתוּר בְּחִלּוֹמוֹ כִּי כְּוֹנֵתוֹ רְצוֹנָה אֶצֶל הַבּוֹרָא אָבֵל מַעֲשָׂהוּ
אֵינוֹ נִרְצָה וְצוּהוּ בְּחִלּוֹם לְבַקֵּשׁ הַמַּעֲשֶׂה הַנִּרְצָה אֶצֶל הַבּוֹרָא, שֶׁאֵל
פִּילוֹסוֹף אֶחָד עַל אֱמוּנָתוֹ.

Sefer Kuzari 1:1

(1) Introduction: I WAS asked to state what arguments and replies I could bring to bear against the attacks of philosophers and followers of other religions, and also against [Jewish] sectarians who attacked the rest of Israel. This reminded me of something I had once heard concerning the arguments of a Rabbi who sojourned with the King of the Khazars. The latter, as we know from historical records, became a convert to Judaism about four hundred years ago. To him came a dream, and it appeared as if an angel addressed him, saying: 'Thy way of thinking is indeed pleasing to the Creator, but not thy way of acting.' Yet he was so zealous in the performance of the Khazar religion, that he devoted himself with a perfect heart to the service of the temple and sacrifices. Notwithstanding this devotion, the angel came again at night and repeated: 'Thy way of thinking is pleasing to God, but not thy way of acting.' This caused him to ponder over the different beliefs and religions, and finally become a convert to Judaism together with many other Khazars. As I found among the arguments of the Rabbi, many which appealed to me, and were in harmony with my own opinions, I resolved to write them down exactly as they had been spoken. When the King of Khazar (as is related) dreamt that his way of thinking was agreeable to God, but not his way of acting, and was commanded in the same dream to seek the God-pleasing work, he inquired of a philosopher concerning his religious persuasion.

רש"י על ויקרא י"ב'

(א) ותצא אש. וְאֵלֶּיֶעֶזֶר אוֹמֵר לֹא מָתוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן אֲלָא עַל יְדֵי שְׁהוּרוֹ הִלְכָה בְּפָנַי מִשֶּׁהָ רֶבֶן, רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר שְׁתוּיֵי יַיִן נִכְנְסוּ לְמִקְדָּשׁ, תִּדְעוּ, שְׁאַחַר מִיתַתֵּן הַזֹּהִיר הַנּוֹתָרִים שְׁלֹא יִכְנְסוּ שְׁתוּיֵי יַיִן לְמִקְדָּשׁ, מִשְׁלַל לְמַלְךְ שְׁהִיָּה לוֹ בֶּן בֵּית וְכוּ', כְּדֹאִיתָא בְּוִיקְרָא רַבָּה:

Rashi on Leviticus 10:2

(1) AND THERE WENT OUT FIRE — Rabbi Eleizer said: the sons of Aaron died only because they gave decisions on religious matters in the presence of their teacher, Moses (Sifra, Shemini, Mechilta d'Miluim 2 32; Eruvin 63a). Rabbi Ishmael said: they died because they entered the Sanctuary intoxicated by wine. You may know that this is so, because after their death he admonished those who survived that they should not enter when intoxicated by wine (vv. 8—9). A parable! It may be compared to a king who had a bosom friend, etc., as is to be found in Leviticus Rabbah 12:1, 4 (cf. Biur).

עירובין ס"ג א: י"ד-י"ט

אמר רבא בפניו אסור וחייב מיתה שלא בפניו אסור ואין חייב מיתה
ושלא בפניו לא והא תניא רבי אליעזר אומר לא מתו בני אהרן עד
שהורו הלכה בפני משה רבן מאי דרוש ונתנו בני אהרן הכהן אש על
המזבח אמרו אף על פי שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן
ההדיוט
ותלמיד אחד היה לו לרבי אליעזר שהורה הלכה בפניו אמר רבי אליעזר
לאימא שלום אשתו תמיה אני אם יוציא זה שנתו ולא הוציא שנתו
אמרה לו נביא אתה אמר לה לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי אלא כך
מקובלני כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה
ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן אותו תלמיד יהודה בן גוריא שמו
והיה רחוק ממנו שלש פרסאות
בפניו הוה והא רחוק ממנו שלש פרסאות קאמר וליטעמיך שמו ושם

אביו למה אלא שלא תאמר משל היה

Eruvin 63a:14-19

Rava said: With regard to one who issues a halakhic ruling in his teacher's location without the intention of preventing someone from violating a prohibition, the following distinction applies: **In the teacher's actual presence**, the disciple **is prohibited** to issue such a ruling, **and** if he does so, he **is liable** to receive the **death** penalty at the hand of Heaven. However, when he is **not in his actual presence**, the disciple **is still prohibited** to issue the ruling, **but he is not liable** to receive the **death** penalty.

The Gemara asks: Is the disciple **not** liable to receive the death penalty if he issues his ruling **not in the teacher's presence**? **But wasn't it taught** otherwise in a *baraita*: **Rabbi Eliezer says: The sons of Aaron died only because they issued a halakhic ruling before Moses, their teacher? What did they expound** in support of their conclusion that they must bring fire inside as opposed to waiting for fire to come down from the heavens? It is stated in the Torah: **"And the sons of Aaron the priest shall put fire on the altar, and lay the wood in order on the fire"** (Leviticus 1:7), which led **them** to say: **Although fire descends from Heaven**, it is nonetheless **a mitzva to bring ordinary** fire. Although they derived this from the verses, they were punished for ruling in the presence of their teacher.

It was further related that **Rabbi Eliezer had a certain disciple who issued a halakhic ruling in his presence. Rabbi Eliezer said to his wife, Imma Shalom: I will be surprised if this one completes his year**, i.e., if he lives until the end of the year. **And so it was, he did not complete his year.** His wife **said to him: Are you a prophet?** He **said to her: I am not a prophet, nor the son of a prophet, but I have received the following tradition: Anyone who issues a halakhic ruling in his teacher's presence is liable** to receive the **death** penalty.

And Rabba bar bar Hana said that Rabbi Yohanan said: That disciple was named Yehuda ben Gurya, and he was three parasangs away from Rabbi Eliezer. Apparently, one is liable for the death penalty even if he did not issue his ruling in his teacher's presence.

The Gemara answers: In fact, the incident **took place in the actual presence** of the teacher, which is why the disciple was punished. The distance mentioned refers to the distance between the student's usual place and the

teacher. The Gemara expresses surprise: **But didn't** Rabba bar bar Hana **say that he was three parasangs away from** his teacher? That implies that this was his distance from his teacher at the time of the ruling. The Gemara answers: **And, according to your reasoning**, that the details of the story must relate to the time of the ruling, **why mention his name and his father's name? Rather**, the details were given so **that you should not say it was a parable**. That is also the reason why he provided the details concerning the student's usual place. This does not contradict the fact that Yehuda ben Gurya issued his ruling in the actual presence of his teacher.

יורה דעה רמ"ב:ד'

(ד) אסור לאדם להורות לפני רבו לעולם וכל המורה לפניו חייב מיתה...

Shulchan Arukh, Yoreh De'ah 242:4

...

ברכות ל"א ב:כ'-כ"ב

אל הנער הזה התפללתי אמר רבי אלעזר שמואל מורה הלכה לפני רבו
היה שנאמר וישחטו את הפר ויביאו את הנער אל עלי משום דוישחטו
את הפר הביאו הנער אל עלי

אלא אמר להן עלי קראו כהן לייתי ולשחוט חזנהו שמואל דהו מהדרי
בתר כהן למישחט אמר להו למה לכו לאהדורי בתר כהן למישחט
שחיטה בזר כשרה אייתוהו לקמיה דעלי אמר ליה מנא לך הא אמר
ליה מי כתיב ושחט הכהן והקריבו הכהנים כתיב מקבלה ואילך מצות
כהונה מכאן לשחיטה שכשרה בזר

אמר ליה מימר שפיר קא אמרת מיהו מורה הלכה בפני רבך את וכל
המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה אתיא חנה וקא צווחה קמיה אני
האשה הנצבת עמכה בזה וגו' אמר לה שבקי לי דאענשיה ובעינא רחמי

ויהיב לך רבא מיניה אמרה ליה אל הנער הזה התפללתי:

Berakhot 31b:20-22

Additionally, Hannah's emphasis in speaking to Eli, **"for this youth I prayed"** (I Samuel 1:27), indicates that she came to protect him from danger. As **Rabbi Elazar said: Samuel was one who taught *halakha* in the presence of his teacher.** Hannah wanted to pray that he not be punished by death at the hand of Heaven for his transgression, **as it is stated: "And they slaughtered the cow and they brought the youth to Eli"** (I Samuel 1:25). This verse is puzzling. **Because they slaughtered the cow, therefore, they brought the youth to Eli?** What does one have to do with the next? **Rather, this is what happened: Eli said to those who brought the offering: Call a priest; he will come and slaughter the offering. Samuel saw them looking for a priest to slaughter the animal. He said to them: Why do you need to look for a priest to slaughter it? Slaughter of an offering performed by a non-priest is valid. They brought him before Eli to clarify his statement. Eli said to him: How do you know this? Samuel said to him: Is it written in the Torah: And the priest shall slaughter indicating that the offering may only be slaughtered by a priest? It is written: "And the priests shall offer," only from the stage of receiving the blood in the bowls and onward is it a mitzva incumbent upon priests alone. From here the *halakha* that slaughter by a non-priest is acceptable is derived.** Eli said to Samuel: **You have spoken well** and your statement is correct, but **nevertheless, you are one who issued a halakhic ruling in the presence of your teacher, and anyone who issues a halakhic ruling in the presence of his teacher, even if the particular *halakha* is correct, is liable for death at the hand of Heaven for showing contempt for his teacher. Hannah came and shouted before him: "I am the woman who stood here with you to pray to the Lord;" do not punish the child who was born of my prayers. He said to her: Let me punish him, and I will pray for mercy, that the Holy One, Blessed be He, will grant you a son who will be greater than this one. She said to him: "For this youth I prayed" and I want no other.**

רש"י על ויקרא א'ה'א'

(א) ושחט והקריבו, הכהנים. מקבלה ואילך מצות כהנה — למד על
השחיטה שפשיטה בזה (שם):

Rashi on Leviticus 1:5:1

(1) AND HE SHALL SLAUGHTER ... AND THE PRIESTS SHALL OFFER [THE BLOOD] — All the rites from “receiving the blood in a vessel” (which is implied in והקריבו) and onwards are the duty of the priesthood. This teaches about the slaughtering that it is valid even if performed by a layman (Sifra, Vayikra Dibbura d'Nedavah, Section 4 2; Zevachim 32a).

זבחים ל"ב א:ה'

ורמינהו ושחט שחיטה בזר כשרה שהשחיטה כשרה בזרים ובנשים
ובעבדים ובטמאים ואפילו בקדשי קדשים או אינו אלא בכהנים

Zevachim 32a:5

And the Gemara **raises a contradiction** from what was taught in the halakhic midrash *Torat Kohanim*: The verse states with regard to a burnt offering: “**And he shall slaughter** the bull before the Lord” (Leviticus 1:5). The fact that the verse does not stipulate that a priest must slaughter the offering teaches that **slaughter is valid** if performed **by a non-priest**, as stated in the mishna: **As the** sacrificial rite of **slaughter is valid** when performed **by non-priests, by women, by Canaanite slaves, and by ritually impure individuals, and even with** regard to **offerings of the most sacred order. Or** perhaps the term “and he shall slaughter” in the verse is referring **only** to slaughter **by priests**?

שמואל א א:כ"ז

(כו) אֶל־הַנֶּזֶר הַזֶּה הַתְּפִלָּה וַיִּתֵּן יְהוָה לִי אֶת־שְׂאֵלָתִי אֲשֶׁר שְׂאֵלָתִי
מִעֲמֹד

I Samuel 1:27

(27) It was this boy I prayed for; and the LORD has granted me what I asked of Him.

ילקוט שמעוני על נ"ך ע"ח:כ"ב

(כב) אך יקם ה' את דברו. ר' ירמיה בשם ר' שמאול בר רב יצחק בכל יום ויום היתה בת קול יוצאת ומפוצצת בכל העולם כולו ואומרת עתיד צדיק אחד לעמוד ושמו שמואל וכל אשה שהיתה יולדת בן היתה מויאה שמו שמואל ויכן שהיו רואים את מעשיו היו אומרים אין זה שמואל וכיון שנולד זה ורואים את מעשיו אמרו כמדומין אני שזה הוא:

Yalkut Shimoni on Nach 78:22

...

שבת פ"ט ב:ה'

ועוד כמה חטאו כמה שנותיו של אדם שבעים שנה דל עשרין דלא ענשת עלייהו

Shabbat 89b:5

And furthermore, how much did they actually sin? How long is a person's life? Seventy years. Subtract the first **twenty** years of his life. One **is not punished for** sins committed then, as in heavenly matters, a person is only punished from age twenty.

רש"י על שבת פ"ט ב:ה':א'

דל עשרין דלא ענשת להו - שכן מצינו בדור המדבר שלא ענש הקב"ה

אלא מכ' שנה ומעלה דכתיב (במדבר י"ד:כ"ט) במדבר הזה יפלו פגריכם וגו' מבן כ' שנה ומעלה אשר הלינותם עלי:

Rashi on Shabbat 89b:5:1

...

במדבר י"ד:כ"ט

(כט) במדבר הזה יפלו פגריכם וכל־פקדיכם לכל־מספרכם מבן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי:

Numbers 14:29

(29) In this very wilderness shall your carcasses drop. Of all of you who were recorded in your various lists from the age of twenty years up, you who have muttered against Me,

ריטב"א על ברכות ל"א ב:א'

מימר שפיר אמרת מיהו מורה הלכה בפני רבו הוא. וקרא רמז מאי דהוי בתר הכי דשמואל ודאי בההיא שעתא לא הוה בר עונשין:

Ritva on Berakhot 31b:1

...

בן יהוידע על ברכות ל"א ב:י"א-י"ב

חזנהו שמואל דהוי מהדרי בתר כהן למשחט. אמר להו: למה לכו לאהדורי בתר כהן למשחט? שחיטה בזר, כשרה. איתוהו לקמיה דיעלי. אמר ליה מנא לך הא? הדבר יפלא איך עלי שהיה שופט וכהן גדול לא

ידע דין זה שהוא פשוט וגם רגיל תמיד, ואיך כל הכהנים היו טועין חס וחלילה בדין זה לחשוב ששחיטה פסולה בזר? ועוד יש קושיא גדולה ועצומה מאחר שעלי שהוא כהן גדול ושופט אמר להם קראו כהן ליתי וְלִשְׁחֹט, איך הם עברו על הוראתו של עלי ועשו מעשה על פי הוראת שמואל, שהיה עודנו קטן בן שתי שנים, הנשמע כזאת?! ונראה לי בס"ד דלעולם ידע עלי דשחיטה כשרה בְּזֶר, וידע נמי הטעם דאמר שמואל הנביא עליו השלום, וגם הכהנים יודעים דמדינא כשרה בְּזֶר, ורק הם היו נוהגים שלא לשחוט אלא כהן, כדרך שאמרו ביומא פ"ז על שעיר הכל כשרין להוליכו, אלא שעשו הכהנים קבע ולא היו מניחין את ישראל להוליכו, אמר ר' יוסי מעשה והוליכו ערסילא ומצפירא מציפורי וישראל היה, עיין שם, וכן בזה כך היה מנהגם ולא מדינא, ולכן אמר להם עלי קראו כהן ליתי וְלִשְׁחֹט לקיים המנהג, ולא איכא חיוב מן הדין, ועל זה היו מחזירים אחר כהן, וכשראה אותם שמואל משהין שחיטת הקרבן עד שימצאו כהן הדיוט לשחוט, אמר להם לְמָה לְכוּ לְאַהֲדוּרֵי בֵּיתִי לְמִשְׁחָט?, כיון דמדינא שחיטה כשרה בזר, ורק מנהג בעלמא דאית לכו למשחט כהן, אין ראוי להשהות המצוה בעבור המנהג הזה, כיון דאין מצוי עתה לפניכם כהן היודע לשחוט ישחט זר, ויקבל כהן את הדם, ולא תחמיצו המצוה, והמה ראו דבריו טובים ונכוחים, דמשום מנהג בעלמא אין להחמיץ המצוה, ולא הוצרכו לשאל את פי עלי על דבר זה, אם יעכבו המצוה בעבור לקיים המנהג כי המה ראו דברי שמואל בזה נכוחים, דכל כהאי גוונא ודאי ליתא למנהג, ועשו מעשה בכך, ואחר כך כאשר הוגד לעלי הדבר הזה, אמר להם שיביאו הנער לפניו, ואמר ליה מָנָא לָךְ הָא? רצה לנסותו אם ידע טעמו של דבר מהיכא נפיק ליה דשחיטה כשרה בזר, והשיב מהכא נפקא, מִי כְּתִיב וְשָׁחַט הַכֹּהֵן, ואמר לו עלי מימר שְׁפִיר קָא אֲמַרְתָּ, כפל לשונו בזה, שלא אמר לו שפיר קאמרת בלבד, כיון בזה על שתי אמירות, הא' מה שאמרת שחיטה כשרה בזר, והא' מה שאמרת טעמא משום דלא

כתיב ושחט הכהן, אי נמי רמז על שתי אמירות, הא' מה שאמר שאין להחמיץ המצוה משום מנהג בעלמא, והב' מה שאמר מוצא הדין מהיכא, נראה לי דשחיטה כשירה בזר, מיהו, מורה הלכה בפני רבך אן, ואף על גב דאותו היום הוא שהבאתו אמו, וכל התורה הזאת שהיה יודעי למדה מאביו, או מרב אחר בהיותו בעירו, עם כל זה יש לעלי דין רב עליו, משום שהיה שופט ורב מובהק, ואין רשות לשום אדם להורות הלכה במקומו, ועוד כיון שהבאתו אמו אותו היום להיות תלמיד לעלי ולשמשו, נעשה לעלי דין רב עליו תיכף מאותו היום, ובענין השגתו שהיה בן שתי שנים והיה חכם גדול, נתפרש דבר זה כדברי רבינו האר"י ז"ל. [פניהו: מה שהקשיתי ותרצתי בדבר בסה"ק פן יהינך, מצאתי כן בספר הגאון הצל"ח ז"ל ע"ש.]

אמר לה: שבקי לי דאענישיה, ובעינא רחמי ויהיב לך רבה מיניה. קשא והלא אמרו רבותינו ז"ל המורה הלכה בפני רבב חייב מיתה בידי שמים, ואם כן אם היא לא תרצה מן השמים יעשו משפט? ועוד אין צורך במעשה עלי כי דבר זה מסור בידי שמים? ונראה לי בס"ד מאחר שהיה קטן בן ב' שנים לא יענישוהו מן השמים, ולכך היה רוצה עלי לגזור עליו מיתה בפיו, מיהו קשא והלא גם ענוש לצדיק לא טוב, ולמה כל כך היה משתדל להענישו, ואם מן השמים לא היו עושין בו דין משום דאינו בר עונשין, כל שכן הוא שצריך לרחם עליו? ונראה לי בס"ד דכונתו היתה לטובה, כי הוא ידע שבא לעולם על ידי תפלת אמו, וחשב שלא יהיה לו חיים הרבה אלא ימות קטן, דדמי להא שאמרו רבותינו ז"ל בזוהר הקדוש כל מי שהוא מסיטרא דנוקבא אין לו חיים ארוכים וימות קטן, וכדהוה בחבקוק וכיוצא, ולכן גם הוא שבא על ידי תפלת אמו כן יהיה לו, ומה הנאה לאמו אם בקרוב יפטר מן העולם, ולכן בקש להענישו כדי שיתחייב הוא להתפלל עליה שתתעבר בילד אחר, וזה ודאי יחיה כיון שבא על ידי תפלתו, ולזה אמר ויהיב לך רבה מיניה, כי זה זוטר בשנים, אבל הבא על ידי תפילתי יהיה רבא בשנים, והשיבה לו

אֶל הַנֶּעֱר הַזֶּה הִתְפַּלֵּלְתִּי! אֶל הַנֶּעֱר הַיְדוּעַ שֶׁהִיטָה בַּת קוֹל אוֹמֶרֶת
 'עֲתִיד צָדִיק אֶחָד לַעֲמֹד וּשְׁמוֹ שְׁמוּאֵל', וְכָל אִשָּׁה שֶׁהִיטָה יוֹלְדֵת בֶּן
 הִיטָה מוֹצִיָּאָה שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל, וְכִיּוֹן שֶׁהָיוּ רוֹאִין אֶת מַעֲשָׂיו אוֹמְרִים אֵין זֶה
 שְׁמוּאֵל, וְכִיּוֹן שֶׁנּוֹלַד זֶה וְרוֹאִין אֶת מַעֲשָׂיו אוֹמְרִים כַּמְדוּמִין אֲנַחְנוּ שֶׁזֶּה
 הוּא, עַד כֹּאן לִשְׁוֹן הַמִּדְרָשׁ, וְלִזֶּה אָמַר חֲנָנִי לְעָלִי כִּיּוֹן שֶׁחֲכַמְתּוֹ וּמַעֲשָׂיו
 מוֹכִיחִין שֶׁזֶּה הוּא שֶׁהַכְרִיזָה עָלָיו בַּת קוֹל, אִם כֵּן וְדָאִי יַחִיָּה וַיֵּאִיר עֵינָי
 יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִבַּת קוֹל הַכְרִיזָה עַל צָדִיק שִׁיגְדֵל וַיְהִיָּה נְבִיא וַיֵּאִיר עֵינָי
 יִשְׂרָאֵל, וְכֹאשֶׁר הָיָה כֵּן בְּאַמֶּת, וְעַל כֵּן אֵין לַחוּשׁ מַחֲשָׁשׁ זֶה שֶׁלָּךְ,
 שֶׁאַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁהוּא יִפְטֹר עֲתָה בְּלֹא הַכִּי בִּהְיוֹתוֹ קֶטֶן, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ
 חַיִּים, כִּי אֶל הַנֶּעֱר הַזֶּה הַיְדוּעַ מְפֹרֵשׁ בַּבַּת קוֹל הִתְפַּלֵּלְתִּי, וְזֶה וְדָאִי
 יַחִיָּה וַיֵּאִרֶיךָ יָמִים.

Ben Yehoyada on Berakhot 31b:11-12

...

יורה דעה רמ"ב:ג'

(ג) איזהו חולק על רבו כל שקובע לו מדרש ויושב ודורש ומלמד שלא
 ברשות רבו ורבו קיים אף ע"פ שהוא במדינה אחרת: הגה אבל מותר
 לחלוק עליו באיזה פסק או הוראה אם יש לו ראיות והוכחות לדבריו
 שהדין עמו. (פסקי מהרא"י סי' רל"ח):

Shulchan Arukh, Yoreh De'ah 242:3

...

ויקרא א':ז'

(ז) וְנָתַנּוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ

Leviticus 1:7

(7) The sons of Aaron the priest shall put fire on the altar and lay out wood upon the fire;

רשב"א על עירובין ס"ג א:ב'

מאי דרוש ונתנו בני אהרן הכהן אש וגו' אע"פ שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. וכתב הראב"ד ז"ל: דהם ודאי טעו בהוראתם דלא נאמרו דברים הללו אלא במזבח החיצון, אבל במזבח הפנימי לא, דמפורש ביומא (לג, א) ובתמיד (פ"ב) דמערכה בפני עצמה היו עושין על המזבח [החיצון] שממנה נוטל אש לקטורת. אלא הם טעו שהשוו מזבח הפנימי למזבח החיצון, ומ"מ לא נענשו משום טעותם אלא משום הוראתם.

Rashba on Eruvin 63a:2

...